

CESTA Z PRACHU

SOŇA CÍSAŘOVÁ

● — pointa

Cesta z prachu

Vyšlo také v tištěné verzi

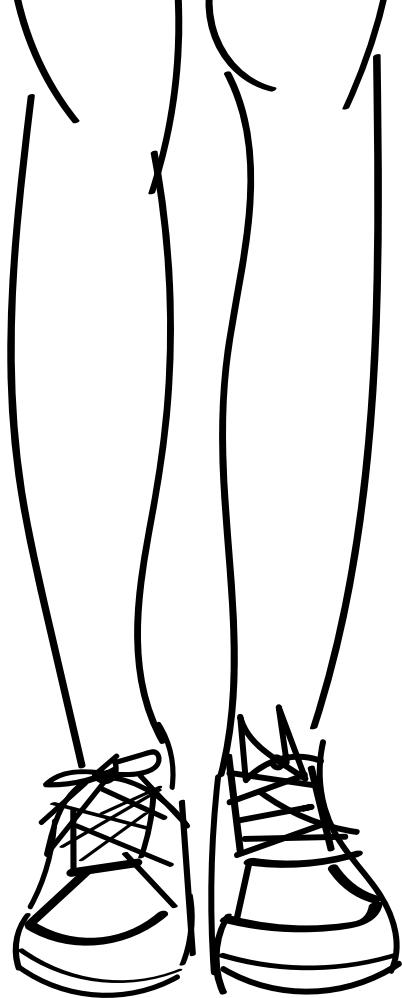
Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Soňa Císařová
Cesta z prachu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CESTA Z PRACHU

SOŇA CÍSAŘOVÁ

*Kdyby maminky byly květinčky,
utrhla bych si opět Tebe.*

PODĚKOVÁNÍ

Vše začalo myšlenkou. Ta přerostla v odhodlání a vytrvalost, jež mi nakonec pomohla knihu dokončit. Na cestě za tímto snem mě doprovázelo tolik lidí, kterým jsem neskonale vděčná za motivaci i občasné nakopnutí. Sepsáním svého příběhu jsem se opět musela postavit před zrcadlo života a mnohdy si přiznat bolestivé pravdy. Děkuji blízkým lidem za to, že mě v těžkých chvílích obejmuli a dodali mi odvahu se nevzdát.

Ze srdce děkuji svým sourozencům za úžasnou podporu. Děkuji bratru Pavlovi za jeho nádherné obrazy zdobící i mou knihu. Děkuji sestře Mileně za jedinečnou grafiku obálky, která tak dala knize neuvěřitelný šmrnc. A zároveň děkuji rodině a dalším lidem za jejich vstup do mého života a důležitou roli i v mé knize. Díky Vám všem jsem dokázala dojít tak daleko, najít v sobě sílu a chuť žít svůj život na maximum. V neposlední řadě děkuji všem, kteří jste mi pomohli knihu vydat. Díky Vám se mi splnil největší životní sen a já se stala spisovatelkou. Ze srdce a s obrovskou pokorou děkuji.

A jedno veliké a nikdy nekončící děkuji posílám své mamince tam někam do nehmamatelných dálek.

OBSAH

Koncem to začíná	9
Vzpomínky, už navždy jen střípky jedné nekonečné mozaiky ...	13
Překvapení	16
Panelové království	18
Táta Pavel si vzpomněl	22
Není táta jako táta	24
Pach dobrodružství	27
Copak je to za vetřelce	29
Sbohem, tati	34
Hledání kořenů	36
Vysavač jménem Míra	38
Nejen brambora ve výfuku	40
Veselka	45
Ahoj, jdu umřít	49
Od rošťáka po oběť	52
Pokus číslo tři	57
Jsem špatná máma	59
Vlna století	61
Poslední polibek	71
Chuť emocionální svobody	75
Miluji Vánoce, ale letos domů nepojedu	78
Opravdová láska na celý život	82
Celý svět jako na dlani	86
Tenká linka mezi láskou a závislostí	91
Životní prohry	102
Nejen já	110
Tanec léčí duši, ale bacha na kotníky	112
Cyklista ze mě nikdy nebude	117
Čas jet domů	128
Bez zdraví nejsi nic	134
Předzvěst smrti	137

Zoufalství k snídani	142
Pravda z prachu	148
Naposledy se projet na kole	150
Třínohý seladon	152
Zase žiju	154
Všechno jednou končí	158
Už musím jít	163
Rozloučení	166
Je čas si odpustit	169
Už na nic nečekej, běž a žij	170
Kde najít ten klíč k tajemným komnatám	174
Ukradené dětství	177
Sny jako brána do podvědomí	183
Ta malá holčička navždy ve mně	188
Cesta z prachu	191
Koncem to také končí	197

KONCEM TO ZAČÍNÁ

A je to tady zase. Před očima vidím ten samý moment. V ruce svírám hadrový černobílý batoh a rozhlížím se. Srdce mi bije, jako bych právě vykrádala banku, a já jej nedokážu zpomalit. „Mami, co mi to děláš,“ pomyslím si. Opět se rozhlížím napravo i nalevo. Jen matně vnímám krásu, která mě obklopuje. Už to chci mít za sebou, i když mi je tak zvláště hezky. Držím ji, stále tak pevně svírám ten batoh, ve kterém je uložena. Možná mi dala tento nelehký úkol jako poslední přání, abych na chvíli zapomněla na tu bolest. Milovala cestování, milovala přírodu a ze všeho nejvíc milovala moře. Není divu, že ji to napadlo. Že chtěla tak daleko z Čech. Cítit naprostou svobodu, kterou jí nikdo nikdy nedopřál. A tak tady stojím. V malebné italské vesničce Monterosso Al Mare. Přečeské místo v oblasti Cinque Terre. Hledala jsem dlouho, až jsem našla tenhle přírodní skvost v mamincině oblíbené Itálii. Pět kouzelných vesniček postavených na skalnatých útesech, tyrkysové moře objímající krátké a drsné pláže...

Ani nevím, jak jsem se tak rychle rozhodla. Obvykle v životě víc plánuji, ale tady jsem měla jasno. Jakmile to počasí dovolí, vyrazím. A jak přišel ten správný den, sedla jsem do auta a jela. Nevnímala jsem, že ji vyvážím ze země, že by mě za to nejspíš mohli i zavřít, a prostě jsem jela a jela. Hodiny plynuly tak rychle, kilometry se ztrácely tam někde v minulosti a byla jen ona a já. Vyprávěla jsem jí tolik příběhů, ještě naposledy ji prosila o odpuštění za to, jak jsem se mnohdy zachovala. Smála jsem se našim vtipným historikám a znovu si přemítala společné momenty jako film na velkém plátně. Snažila jsem se rozpomenout na každičkový moment, každičkový detail. Marně. Jaká úžasná žena to byla. Přes všechny chyby i přes všechny prohry.

A teď ji držím v náručí a je tak lehká. Zbýl z ní jen prach. To všechno krásné, co nosila ve tváři vepsané, to vše teď držím v malé urně. Přála si plavat v teplém moři a cítit se na věky věků svobodně. Tak tady stojím a naposledy říkám: „Sbohem, maminko. Děkuju za celý můj život, co jsi mi dala. A teď si plav, kamkoliv si budeš přát...“ Stojím vysoko nad mořem, obklopená skalními výčnělky. Opět se rozhlížím. Tak se sakra neboj, trošku kuráže. Maximálně tě zavrou, pomyslí si. Až konečně seberu veškerou odvalu a převracím urnu dnem vzhůru. Letí tak klidně. Ale nemohla by to být mamka, kdyby mě alespoň naposledy nepošádčila. Otáčí se společně s větrem a letí vzhůru. Ten obrovský prašný mrak si to míří přímo na mě! Nic nevidím! „Mami, copak mi to děláš?“ směju se. Sundávám si sluneční brýle a otírám je do své růžové košile. Přece jsem v Itálii, kde slunce rozdává své paprsky plnou náručí. Mám rozepnutou košili, která svou rozevlátostí dává vyniknout i mým plavkám. Navíc mě zdobí našasená sukně a žabky, bez kterých bych jistě pošla. Horkem se totiž doslova vařím. A teď tohle? Prach se na mě lepí, jako bych byla potřená medem! Vypadám jak z nějakého hororu! Mám mamku úplně všude. A vůbec mi to nepřijde divné. Směju se jak blázen. Ani teď ti nechybí smysl pro humor, pomyslí si. Pozoruji, jak si ladně letí vzduchem a jak jemně přistává na hladině moře. Jako by k sobě patřily. Moře ji objímá a maminka pozvolna mizí v náručí vodního světa. Konečně našla svou volnost a já vím, že jsem udělala, co jsem jen mohla... Spokojena se svým počinem se vydávám dolů k moři. Musím ještě uložit i ty malé prašné částičky, co na mně uvízly, do nekonečných krás mořského světa. Chybí mi. I když cítím, že je navždy se mnou. Jak mi před několika měsíci řekla: „Kdykoliv mě budeš potřebovat, budu s tebou.“ A já vím, že poslední dva dny se mnou prožila každíčký moment. Přes cestu z Čech do Itálie, zastávku v Benátkách, když jsem se ztratila v horách a nemohla najít ukrytý penzion. Nebo když jsem na tomto místě stála včera

a zjistila, že urna nejde tak snadno otevřít. A tak jsem se musela vrátit zpět do hor a celý večer zápasit s tou zvláštní nádobou, která maminku nechtěla pustit ze své moci. A když se mi to konečně podařilo, vyhrkly mi slzy do očí a já jejich příliv nemohla zastavit. Víím, že položila svou ruku na mé rameno a dodávala mi odvalu a sílu.

Přicházím na písčitou pláž a opět se rozhlížím. Ne, nemohla jsem vybrat krásnější místo. Našla jsem malý ráj na zemi. Naposledy se vykoupu a s úsměvem mířím k autu. Opět se zvedá vítr a jako bych slyšela: „Děkuji, Soničko, holčičko...“ Už navždy bude nekonečně volná a šťastná. „Přijedu tě sem navštívit. Opatruj se, má drahá maminko...“

VZPOMÍNKY, UŽ NAVŽDY JEN STŘÍPKY JEDNÉ NEKONEČNÉ MOZAIKY

Moje první vzpomínky sahají poměrně hluboko. A musela jsem odhrnout opravdu hodně slupek svého příběhu. Na jednou jsem se ocitla na začátku cesty a začala postupně chápat každý krůček, který jsem kdy učinila. Na první své ťapání po pevné zemi, kdy mě držela maminka za ruku, nikdy nezapomenu. Svítí jako sluníčko a já neznám nic krásnějšího. Nechci být nikde jinde než s ní. Je jako princezna a vedle ní stojí krásný princ, můj tatínek. Pletu se jim pod nohama a snažím se říct, jak moc je miluju. Z pusy mi vycházejí různé zvuky, ale jen se smějím. Vůbec mi nerozumí. Nevadí mi to. Najednou někdo zvoní. Maminka odchází a já mám zvláštní pocit. Vzduch v kuchyni houstne. Tatínek se přestává smát a pokládá staršího brášku Pavla na zem. Ten běží vedle do místnosti. Maminka se vrací. Pláče a klopí zrak. Začínám taky plakat. „Proč, Pavle? Proč nám to děláš?“ ptá se tatínka. Ten se prudce zvedne ze židle, která padá na zem. Hlasitě začínám plakat. Nevidím mě. Jen křičí. Křičí jeden na druhého. Co se to děje? Mám hrozný strach. Brečím jako o život. Chci, aby přestali. „Tatí! Tatí!“ Držím ho za nohavici. „Tady jsem, vezmi mě do náruče.“ Nerozumí mi. Zase ho tahám za nohavici a brečím tak nahlas, jak jen to jde. Teď se na mě podíval. Au. Padám na zem. Tatínek do mě strčil. A znovu křičí, ale tentokrát na mě. Vůbec mi nerozumím. Strašně se ho bojím. Je jako obrovský bubák. Kam zmizel jeho obličej? Jeho krásný úsměv? Třesu se a z plna hrdla brečím. Lezu k mamince a ta mě bere do náruče. Cítím, jak mě svírá. Tvářičku zavrtávám mamince do vytahaného svetru. Už jsem v bezpečí. Maminka mě ochrání. Najednou vše

zaduní. Bouchly dveře a táta odešel. Přibíhá bráška Pavlík a taky objímá maminku. Co se stalo? Kam šel tatínek? Proč křičel? Proč maminka pláče? Bojím se. Co jsem provedla? Zlobila jsem? Tatínku, vrať se... Asi mi navždy bude chybět tenhle malý střípek pravdy do mé mozaiky života.

Táta Pavel se narodil v únoru jako já. Krásný kus chlapa, který přitahoval průšvihy a ženy. Moje mamka se do něj zamilovala po fiasku prvního manželství. Věřím, že neměla vysoké nároky po zkušenosti se svým prvním manželem. Táta byl prý štramák. Jejich románek začal jak z romantického filmu. Až tomu mamka prý nemohla ani uvěřit. Brzy se ale z pohádky stala tak trochu parodie na lásku. Jednou se u dveří objevila tátova manželka se dvěma malými dětmi. Mimochodem ty dvě děti jsou moji starší sourozenci. Jednalo se o bratra Michala a sestru Šárku.

Pavel se velmi zamiloval a nechtěl Milču, naši maminku, nechat jen tak odejít. Rozvedl se, a i když ho nechtěla, neustále ji uháněl. Nakonec se mu to přece jenom povedlo. Jinak bychom já ani bratr nikdy nespátřili svět. Mamka říkala, že nemohla odolat jeho šarmu. Brzy na to ji čekalo velké překvapení. Ne, nepřiletěl čáp, ale zato jí narostlo obrovské břicho a mamka se dočkala i vysněné svatby. Tahle krásná romance ale netrvala dlouho. Jednoho dne někdo zazvonil na dveře a bývalá manželka, kterou Pavel opustil, to nebyla. Mamka otevřela a najednou proti sobě stály dvě těhotné ženy s podobně velikým břichem. Jedna z nich mamka a druhá cizí žena. Chvilí na sebe vyděšeně zíraly, když ta žena mamce konečně sdělila, že je s Pavlem těhotná. Samozřejmě chtěla alimenty a nějakou výpomoc. Můj otec jako veliký hrdina po krátké konfrontaci zdrhnul. Chtěl utéct do Německa. I tak se dají problémy řešit. Sice to nebylo úplně to nejlepší rozhodnutí, ale zpanikařil. Chudák se dva dny schovával někde u hranic v krmelci a bál se, že ho zastřelí, až přeběhne. Po těch pár dnech se vrátil hladový, špinavý a smradlavý... Je vcelku jasné, že ještě chybím

já. Takže ano, mamka ho vzala na milost. Z devítiměsíčního maratónu plného stresu a hádek vznikl můj starší bratr Pavel. Pak prý přišel vskutku krásný a harmonický vztah trvající něco přes rok. Mamka na to vzpomínala vždy s hezkým úsměvem. Neplánovaně znovu otěhotněla, tentokrát jsem byla na řadě já. Asi by to bez komplikace byla nuda. Takže konečně prasklo, proč se měli ti dva tak krásně. Táta pracoval jako kominík. Domů nosil hodně peněz. Trošku zapomínal vybrané peníze za vymetené komíny odevzdávat. Takový malý detail, za který ho bohužel zavřeli na pár let. Tenkrát se spolu po domluvě rozvedli a já se narodila v tomto období. Jsem tedy nemanželské dítě. Mamka to s námi měla velmi těžké, peníze ji obcházely obloukem a mnohdy nás krmila piškoty namočenými ve šťávě a sama několik dní nejedla. Já i bráška jsme každý měli jen jednu hračku, ale stačilo nám to. Mamka mi vyprávěla, že vězení tátu změnilo. Po návratu domů se rodiče hodně hádali. V tátovi se projevovala značná dávka agresivity. Nakonec ho mamka opustila a my se odstěhovali do jižních Čech. Táta tak znovu prokázal svou bezbřehou slabost tím, že na nás nikdy neplatil alimony, natož aby si nás občas bral na prázdniny. Zato uměl krásně slibovat. A my dvě malé děti sedávaly na domluvený čas u okna s připraveným batůžkem a vyhlížely ho. Nepřišel poprvé. Nepřišel ani podruhé... A tak se to do nekonečna opakovalo. Asi proto nenávidím sliby. Celý život říkám: „Činy místo slov... Neslibuj, pokud to nemůžeš splnit.“

PŘEKVAPENÍ

Okolí si mě pomatuje jako malou holčičku s velkýma tmavýma očima a dlouhými hnědými vlasy často střiženými podle kastrolu. Za ten dobový účes mohla moje babička, která neměla s tou huňatou hřívou žádnou trpělivost. Trávila jsem u ní na Moravě spoustu času, i když to byl z jižních Čech pořádný kus cesty. „Soničko, tady si sedni a drž ten hrnec,“ vždy zavelela. V tu dobu mi to samozřejmě nevadilo, chodila jsem teprve do školky. Nosívala jsem lacláče a hrála si s kočárkem, do kterého jsem místo panenky dávala starého černého kocoura. Musel mě milovat, protože jaký kocour by se nechal oblékat do miminkovských hadříků? A také jsem si chodívala hrávat na dolní půdu babiččina domu. Pokaždé když jsem otevřela ty těžké dřevěné dveře, ucítila jsem vůni obilí, pokladů a dobrodružství. Vždy se přede mnou rozevřelo království starých a nepoužívaných věcí. A já si tady hrála na malého prince. Dnes už chápu, proč na prince. To ta má zachraňující povaha. Obouvala jsem se do gumáků, protože mi připomínaly vysoké boty, co nosívali princové. Měla jsem tam schovaný klacík, který představoval kouzelný meč, co mi pomohl vyhrát jakýkoliv souboj s příšerou nebo bubákem. A zlatý pletený svetr mi dotvářel dokonalou dětskou představu nebojácného prince, který zachrání svět.

„Soničko, kde jsi?“ ozývá se ze dvora. Babiččin hlas je tak milý. Mám babičku moc ráda a ještě raději poslouchám, když mi něco vypráví. „Babí, jsem tady!“ křičím z půdy. „Tak poběž, čeká tady na tebe překvapení!“ Všechno házím na zem a běžím rovnou do kuchyně, kam babička mezitím zalezla. „Mamí!“ překvapeně volám a skáču jí kolem krku. „Soničko, jak jsi se měla, holčičko? A kde je Pavlík?“ ptá se

i na bratra. Mám takovou obrovskou radost. Tolik mi chyběla. Ty prázdniny jsou bez ní tak dlouhé. Najednou se rozvalí dveře a do kuchyně přibíhá uřízený bratr. „Mami! Já tě viděl přijíždět. Hrál jsem si s Davidem u rybníka,“ nadšeně ze sebe chrlí. Mamka ho obejmě a pak ho významně podrbe na hlavě. Pája se ale dívá za babičku. I já si konečně všímám, že v místnosti je ještě někdo další. „Soničko, Pavlíku, to je Milan,“ říká maminka a při těch slovech se dívá na toho vysokého a hubeného muže. Prohlížím si ho. Je tak veliký, skoro se dotýká stropu. Má knírka a fousy. Na chvíli si vzpomenu na čerty, ale vím, že mám svůj meč. Kdyby to byl čert, tak ho přemůžu. „Ahoj Pavle a Soni, ukážete mi zahradu? Vypadá obrovsky.“ A s těmito slovy se k nám oběma sklání. Najednou vidím jeho oči. Jsou milé a hodné. „Tak pojd', strejdo,“ říkám mu a беру tu obří ruku. Uf, ta je ale těžká. Brácha trochu váhá. „Pájo, ukážeme mu vanu a rybičky?“ ptám se ho na svolení. „Nejsou to rybičky, ale pulci. Kolikrát ti to budu říkat. Ale proč ne. Pojd' za náma, ale pozor! Nesmíš babičce šlápnout do jahod.“ A tak se společně ubíráme na zahradu. Do jedné velké moravské džungle, kde babička nechává všemu živému svůj vlastní prostor.

Tento muž nás od té doby provázel téměř všude. Nevadilo mi to. Maminka vedle něj vypadala jako krásná blondátá trpajzlice, která se neustále tak mile usmívá. Konečně. Po takové době se zase směje. A já vím, že už s sebou nemusím nosit svůj kouzelný meč. Ten jsem schovala na půdě a přestala si hrát na prince, který zachraňuje svět. Meč jsem vyměnila za panenky.

PANELOVÉ KRÁLOVSTVÍ

Otevírají se dveře a já cítím, jak mě polévá krásné vnitřní teplo, ale i obavy. Všechno je tak obrovské a cizí jako ta vůně květin a jablíček. Dívám se na mamku, která mi zouvá boty. Opět si pomyslím, že je tak krásná. V její tváři se ale usídlila zvláštní nervozita. „Soničko, Pavlíku, tak pojďte, ať na nás nečekají.“ Mám pocit, že ty obrovské schody nikde nekončí. Lezu po nich téměř po čtyřech. Až se konečně otevírají dveře a tam stojí starší žena s šedivými vlasy. A tak krásně se na nás usmívá. Podává si s maminkou ruku a najednou se ke mně sklání. „Ty musíš být Sonička, vid?“ povídá a z její tváře číší neskutečná radost. Hrozně se stydím a klopím oči. „Dobrý den, ano, jsem,“ odpovídám. „Zlatíčko, klidně mi můžeš říkat babi,“ a s těmito slovy mě hladí po vlasech. Babi? pomyslím si. „Ty jsi naše babička?“ ptám se. „Ano, jsem vaše nová babička...“ odpovídá s dojetím v hlase. Strejda Milan má moc hodnou maminku, pomyslím si. Podívám se na něj, už stojí vedle naší maminky a šťastně se usmívá. A ta hodná babička vaří nějakou dobrotu. Krásně to tady voní. Moc se mi tady líbí a už se moc těším na prozkoumávání obrovského domu, veliké zahrady a nového okolí. Tenhle strejda je vážně fajn. A ta babička je skoro tak hodná jako ta crhovská, pomyslím si.

Brzy nato jsme se stěhovali do nového bytu, kde s námi bydlel i strejda Milan a mamka vedle něj jen zářila. Vzpomínám si na den, kdy mě mamka oblékla do krásných šatů a řekla mi, že se bude vdávat. Moc jsem tomu nerozuměla, ale ten den jsem se od rána do večera smála. A maminka i Milan oba zářili. Neustále jsem si je prohlížela, a když se mnou Milan tancoval a já se vznášela až skoro u stropu, tak

jsem si všimla, že vypadá trochu jako můj táta. Uplynulo několik týdnů a já jsem mu poprvé řekla „tati“. Tolik jsem se při těch slovech styděla. Překvapeně se na mě podíval, chytil mě do náručí a vroucně objal. Pak mě postavil zpátky na zem a já viděla i mamku, jak je dojatá. Tehdy jsem řekla: „Mami, mně se moc líbí jméno Císařová. Nechci být Šmídková. Mně se to nelíbí. Chci být jako ty a táta. Napíšeš mi ve školce na bačkůrky Sonička Císařová?“ Ano, ve svých čtyřech letech jsem v tom měla jasno. Od té doby jsem měla nového tatů, a když i bráška Pavel souhlasil, tak si nás osvojil. A ano, na mých bačkůrkách pak opravdu stálo Sonička Císařová.

Jednoho dne ke mně přišla maminka, už měla veliké břicho a povídá: „Soničko, budete mít s Pavlíkem sestřičku.“ A s těmito slovy mě pohladila po vlasech. „Sestřičku? A můžu si ji vybrat? A bude velká jako já?“ nadšeně vykřikuji. Mamka se směje a povídá: „Soničko, bude se jmenovat Milenka a bude úplně malinkatá jako tvoje panenka. Narodí se jako miminko. Zatím ji nosím tady.“ A s těmito slovy si sáhne na to veliké břicho. Vůbec tomu nerozumím a pokládám další a další zvědavé dotazy: „Mamí, a proč ji máš v břichu? Nebolí ji to?“ „Neboj se. Nebolí. Dej mi ručičku, zrovna kope. Asi tě slyší mluvit a chce už za tebou.“ A já cítím pod svou dlaní lehké pohyby. „Júúú, ona se hýbe. Já budu mít sestřičku! Mamí, tak už ji vyndež...“ A tak zanedlouho do naší rodiny přibyla malá krásná Milenka. Dostala zkrácené jméno po mamce. Miloslavo se dost těžko vyslovovalo, tak mamce přátelé říkali Milčo. Proto se sestřička stala nositelkou právě tohoto jména.

Náš panelák stál na konci nového sídliště. Připadal mi tak nekonečný. Vždy když jsem se podívala nahoru, cítila jsem se tak malinká. S bratrem jsme prozkoumávali každé zákoutí blízkého okolí. Milovala jsem prolejšky, na kterých jsme se náležitě vyřádili. Potkala jsem svou první lásku, Pampelišáka Michala, jak mu říkala mamka, a svou tehdejší

nejlepší kamarádku. Opět se ve mně nezapřel malý princ. Oba jsem často bránila před místními grázlíky a jako malá holka se i párkrát za ně poprala. Nemám ráda jakékoliv bezpráví a ubližování slabším, i když mě to mockrát přivedlo do problémů.

Po narození našeho benjamínka brášky Radka to u nás vypadalo jako na rušném nádraží. Najednou nás v tom malém bytě bylo šest, a tak jsme museli se vším pomáhat. Moc mě to bavilo. Taťka byl vskutku hodný chlap, který nám ukázal, že rodina nemá jen pouhý význam příslušnosti, ale také sounáležitosti. Díky němu jsem zažila, jaké to je mít tátu. Někoho, kdo se za vás postaví, kdo vás brání, bere na výlety, ale i pokárá. Ani tenhle táta nebyl bez vady. Ale jsem ráda, že jsem ho měla. Občas se směju, když si vzpomenu, jaký to byl cholerik. Na našem sídlišti, minimálně dva bloky kolem, nás všichni znali jako ty magory z šestého patra. Tátovi do vínku bohužel nikdo nenadělil trpělivost. Občas ho něco velmi rozčílilo. Od neořezaných pastelek až po jakýkoliv kousek domácnosti. A v tom šíleném cholerickém amoku mu holt přišla jako nejlepší varianta danou věc vyhodit z okna. Opravdu se velmi divím, že nikdo nikdy nezazvonil třeba s tužkou v hlavě, že se vždycky trefil do místa, kde nikdo zrovna nešel a nikoho nesejmul. Tátu často našťvaly neuklizené hračky, špatně napsaný domácí úkol, ale třeba i mlýnek na maso, protože mu vzdoroval a nechtěl se nechat sestavit. Ošklivý to věci. Zasloužily si trochu provětrat. Když šlo do tuhého a on začal otevírat okno a prudkým pohybem odhazoval danou zlobivou věc do dálek, už jsme jen sledovali směr hodu. Buď já, nebo starší bratr Pavel jsme skočili do tepláků a hurá sprintem z šestého patra do přízemí. Nejvíc bizarní věc, co kdy letěla z okna, bylo kilo hovězího. Netuším, co mu provedlo, ale nikdy jsem tátu neviděla se takhle rychle obléct. Vzpomínám si, že mamka otevírala pusku a zřejmě ho chtěla na dvě doby